

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 849/2026
14.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милене Рашић, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Стојковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К 296/25 од 10.03.2026. године и Вишег суда у Београду Кж1 303/26 од 19.05.2026. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Стојковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К 296/25 од 10.03.2026. године и Вишег суда у Београду Кж1 303/26 од 19.05.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К 296/25 од 10.03.2026. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, па му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од шест месеци и истовремено одредио да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 89а КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ па му је забрањено приближавање оштећеној на удаљености мањој од 100 метара, као и даља комуникација са оштећеном. Мера је одређена у трајању од три године од дана правноснажности пресуде с тим да се време проведено у затвору, односно здравственој установи у којој је извршена мера безбедности не урачунава у време трајања ове. Мера се може укинути пре истека времена за које је одређена ако престану разлози због којих је одређена.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати на име судског паушала износ од 7.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка настале пред судом у износу

од 63.480,00 динара, као и ОЈТ у Лазаревцу на име трошкова поступка износ од 63.480,00 динара, све у року од два месеца од правноснажности пресуде, као и трошкове кривичног поступка оштећеној ББ у износу од 480.000,00 динара у року од шест месеци од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећена ББ, на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП, ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 303/26 од 19.05.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Стојковић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за наведено кривично дело или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку првостепеном или другостепеном суду пред измењеним већем.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члана 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости опредељује битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно наведена повреда састоји, односно који је то незаконит доказ коришћен у поступку и у чему се огледа незаконитост истог.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења

захтева за заштиту законитости због повреде одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Поред тога бранилац у захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду образлаже погрешно утврђеним чињеничним стањем, односно истиче да суд током поступка није утврдио чиме су нанете повреде оштећеној, којом врстом обуће, те указује на одсуство доказа о постојању бића кривичног дела из члана 122. КЗ у радњама окривљеног, у погледу којих навода цитира исказ судског вештака и сведока током поступка. Такође, бранилац наводи да је окривљени поступао у нужној одбрани у смислу члана 19. КЗ, а да се суд током поступка није бавио овим питањем, те изводи сопствене закључке у погледу утврђених чињеница, супротне закључцима нижестепених судова, на који начин полемиче са чињеничним питањима и доказима у смислу члана 440. ЗКП.

Међутим, повреда одредбе члана 440. ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог због кога окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић